

Els pioners

El temps és una llosa que si vas deixant que caigui, inexorablement, oculta tot allò que ja pertany al passat. Per aquesta raó el nostre company de redacció Josep Maria Serra ha volgut fer un petit homenatge als pioners d'aquesta revista fent-los un panegíric del seu perfil humà i de la seva labor durant tots aquests anys. Al mateix temps, ens ofereix un record d'aquells articles que cal repassar, ja que estan plens de bones raons, i, potser sense voler-ho, ens fa saber que a les publicacions humils, com la nostra, també s'hi fa bona literatura. Si apuntalem la llosa del temps, poques coses queden en l'oblit.

Josep M. Serra i Birba

Són alguns lletraferits que ja fa un grapat d'anys van fer possible que aquest butlletí, avui transformat en revista, sortís a la llum, prengué volada i potser es divulgés als quatre vents. Mai no se sap si al començament fou als quatre vents, o simplement dos o no cap. Però el cert és que anà creixent i augmentà d'estatura, gruix i format i no es pogué negar que feia patxoca. Es va procurar que sortís bimensualment i amb regularitat.

Per això he cregut adient de retre un petit homenatge, amb aquest modest article, als qui en foren pioners: Francesca Hernández i Pere Sala, els quals sans i estalvis, segueixen incansables en aquesta Redacció. I amb ells també hi hem d'incloure el qui mes tard es feu càrrec de la direcció i que continua exercint-la amb molt encert i entusiasme, Manuel de Guzman.

De com va aparèixer aquest butlletí ens ho explicaren ells mateixos al número 97, del maig del 1998, en ocasió d'escaure's els catorze anys de la seva aparició. Recordem només que sorgí d'entre els assistents a les AULES D'EXTENSIÓ UNIVER-

Sra. Hernandez, Sr. Guzmán i Sr. Serra

SITÀRIA PER A LA GENT GRAN inaugurades l'any 1985 i federades a la FATEC, nascuda poc abans.

Recordant el text evangèlic "Per les seves obres els coneixereu", m'he proposat fer una petita ressenya d'alguns dels seus nombrosos escrits i, juntament amb la coneixença com a companys de redacció, traçar una semblança de la seva personalitat. No sé si a ells els semblarà gaire bé, però he cregut que era un deure de fer-ho.

FRANCESCA HERNÁNDEZ, com he dit, juntament amb d'altres, fou una de les pioneres. Ella, segons diu, i així es reflecteix en els seus escrits, descriu d'una manera senzilla i diàfana

la societat que l'envolta. Des del seu barri, on dirigeix diverses ofertes culturals, es fa ressò de les veus dels qui no en tenen i les trasllada al paper en forma de narracions curtes.

De lluny li escriviren animant-la a perseverar en aquesta trajectòria que condueix a l'harmonia i a la placidesa que potser els grans trobem en el passat i ens esgarrija, malgrat que ho acceptem, però que no podem deixar de criticar el que ens semblen anomalies del present.

És una constant a celebrar en un escrit, en prosa o en vers, les festes nadalenques i l'entrada de l'any que comença. No cal dir com ens recorda la signifi-